

виха ратая Желѣзко, той имъ отвърна съ усмивка и добави: гледайте и възприемайте. Хубаво е човѣкъ да разбира отъ всичко. Ей да не разбираше господаря, трѣбаше чакъ въ града да се ходи за майсторъ.

— Тѣй е Желѣзко! — потвърди Габава. И като намаза остѣта, постави колелото; после премѣтна каиша и като завъртя дръжката — цѣлата машенария се раздвижи. — Готово! — радостенъ извика Габара.

— Та утре можемъ да жънемъ ечемика на припека? — запита Желѣзко.

— Може! — отвърна Петъръ Габара, като помисли.—Може, може! Тамъ е зрѣла нивата. Ако свършимъ по-рано, може да прекараме жетварката и на ржтлината.

— Сега, Стойко, гдѣ да заведемъ госта? При пчелитѣ е интересно, но за медъ ще трѣбать още 4—5 дена. Оня день гледахъ магазинитѣ, има да досвършватъ още пчелитѣ. Тогазъ кжде?

— Стойко ми каза, че сте имали породисти свинчета, мчого обичамъ малкитѣ прасенца...

— Може би, защото тѣ сж символъ на щастие,—се позасмѣ Габара.

— И за туй и защото печени сж много вкусни, — се засмѣ Боянъ Андреевъ.

— Добрѣ, добрѣ, да идемъ. Не е важенъ мотива. Доста е, че искашъ да ги видишъ.

И тримата тръгнаха къмъ крайния дворъ, гдето се мѣркаха бѣли, трѣтлести прасенца, да сноватъ изъ двора. Подъ сѣнката на керемидена стрѣха лежаха две свини съ кжси муцуни, малки глави, а тѣлата имъ като дини и съ кжси крака. Около тѣхъ сновѣха повече отъ двацетъ прасенца.

— Колко сж хубавки! — сжщински мрѣнки! — възхищаваше се Боянъ.

Петъръ Габара се доближи до едната свиня, почеса я и тя загруктя самодоволна. Събраха се около ѝ десетина прасенца и се наредиха да сучатъ.